

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. května 2020 **odvolání obžalovaných**

1. **Lucie P., nar. xxx, a**
2. **Kristýny C., roz. xxx, nar. xxx,**

podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. 3 T 2/2019, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu **se obě odvolání zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 byly obžalované Lucie P. a Kristýna C., roz. xxx, uznány vinnými přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových jistění soudu I. stupně dopustily tím, že v období od 15. 1. 2018 do 2. 2. 2018, v sídle poškozené společnosti xxx xxx xxx s.r.o., IČO: xxx, jejímiž byly zaměstnankyněmi na pozici recepčních, na adrese xxx, xxx, po předchozí společné domluvě vystavily celkem 67 účetních dokladů – stvrzenek potvrzujících provedení hotovostních úhrad ze strany klientů ve prospěch poškozené společnosti, a na jejich základě převzaly od klientů finanční hotovost v souhrnné výši 148 437 Kč, přičemž z této přijaté hotovosti následně svému zaměstnavateli – poškozené společnosti, v úmyslu se neoprávněně obohatit a v rozporu se svými povinnostmi založenými pracovní právním vztahem, neodevzdaly finanční hotovost ve výši 92 040 Kč, kterou si ponechaly pro vlastní potřebu, čímž poškozené společnosti způsobily škodu ve výši 92 040 Kč.
2. Za to byly odsouzeny - obžalovaná Lucie P. podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku jí byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, obžalovaná Kristýna C. podle § 206 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, přičemž podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku jí byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 (tři a půl) roku.
3. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla oběma obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozené společnosti xxx xxx xxx s.r.o., IČ xxx, se sídlem xxx, xxx, škodu ve výši 92 040 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená společnost xxx xxx xxx s.r.o., IČ xxx, se sídlem xxx, xxx, odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. **Proti tomuto rozsudku podaly řádně a včas odvolání obě obžalované.**
5. **Obžalovaná P.** ve svém odvolání namítla, že dokazování v opakovaném dokazování bylo stíženo řadou procesních vad, způsobených tím, že soud nerespektoval základní procesní práva obžalovaných, prováděl dokazování mimo hlavní líčení, komunikoval se stranou řízení mimo

hlavní líčení a do spisu založil dokumenty, u kterých nelze zjistit, jakým způsobem je získal. Tuto svou činnost se snažil soud zakrývat tím, že o jednotlivých krocích nečinil zákonem předvídaným způsobem do spisu záznamy. Vinu obžalované vyvrací zejména skutečnost, že to byla údajná poškozená a její vedení, ředitelka P. a jednatel F., kdo bez vysvětlení změnili zaběhnutou praxi, že každá recepční má svoji fyzickou pokladnu, a bylo výlučným rozhodnutím údajné poškozené zastírat skutečný stav pokladny a neseepisovat v lednu 2018 s recepčními předávací protokoly k fyzické pokladně. Tuto praxi údajná poškozená změnila zpět již v únoru 2018, když sepsala předávací protokol jak k převzetí pokladny Lucií P., tak k předání pokladny Lucií P. ředitelce P. Pokud jednatel F. převzal na přelomu ledna a února 2018 od Lucie P. pokladnu, aniž o tom sepsal předávací protokol, jedná se o jeho výlučné rozhodnutí, kterým však působil, že není možné zjistit a prokázat, zda nějaký schodek ve fyzické pokladně skutečně vznikl. Jediná pokladna, která byla předtím protokolárně předána, byla pokladna F, byla předána Lucií P. ředitelce P. bez schodku. Byla to údajná poškozená, kdo zavedl neprůkazné výběry jejím vedením z pokladny, když výběry byly prováděny oproti rukou psaným lístkům, aniž by recepční měly možnost zjistit, zda peníze byly skutečně vloženy na bankovní účet. Průkazný systém by byl zřejmě pouze takový, kdy by recepční vkládaly peníze přímo na bankovní účet údajné poškozené, aniž by je od nich přebírala jakákoliv třetí osoba. Dále uvedla, že je výlučným rozhodnutím F. a údajné poškozené předkládat orgánům činným v trestním řízení upravené a pozměněné dokumenty. Tyto dokumenty pak podle názoru obhajoby nemůžou sloužit jako podklad pro odsuzující rozsudek, neboť jsou prokazatelně upravené a pozměněné. Nalézací soud se dále snaží vyvrátit obhajobu, že jednatel F. vybral z pokladny částku ve výši 75 315 Kč, aniž by zaznamenal, že jím prosazovaná verze odporuje hlavní knize, kterou údajná poškozená založila do spisu a že hlavní kniha obhajobě obžalovaných odpovídá. Obžalovaná pak podrobně ve svém odvolání rozvádí své námítky. Namítla, že soud I. stupně postupoval v rozporu s procesními předpisy, čímž porušil právo obžalované na spravedlivý proces, právo na obhajobu a princip rovnosti stran řízení. Toto pochybení spočívalo podle obžalované v tom, že soud v rámci hlavního líčení dne 21. 11. 2019 provedl důkazy, s nimiž neměla obhajoba možnost se řádně seznámit, navíc byly zajištěny nezákonným postupem, pokud soudkyně komunikovala telefonicky se stranou řízení (s paní M. a svědkem V. – z účetní společnosti xxx s.r.o.), dále že se soudkyně a paní M. dobře znají, což je zřejmé z toho, že odesílatelka M. soudu odeslala mail, v němž byly obsaženy emotikony, přičemž soudkyně se proti takovému postupu neohradila, pochybení spatřuje obhajoba v tom, že o těchto telefonátech nebyl do spisu pořízen žádný záznam, ačkoliv v případě, pokud některou komunikaci zajišťovala úřednice, byl o takovém úkonu záznam do spisu pořízen, obžalovaná v té souvislosti odkazuje na ustanovení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále namítá, že soudkyně prováděla fakticky výslechy svědků mimo hlavní líčení, když po svědkovi V. požadovala vysvětlení a odpověď na (podle obžalované) návodné otázky, přičemž odpověď pak obsahuje kromě listin i vysvětlení, přičemž opětovně opakuje, že nebyl o jednáních s těmito osobami (ale zřejmě ani s osobami dalšími) pořízen do spisu záznam, stejně jako v odůvodnění námítky podjatosti vůči samosoudkyni obžalovaná argumentuje, že pokud jde o založené listiny do spisu, není zřejmé, kdo, kdy je založil do spisu, není k nim založen průvodní dopis apod., z čehož obžalovaná uzavírá, že se samosoudkyně osobně setkala s poškozenou, resp. pravděpodobně jejím jednatelem F. a listiny osobně převzala a založila do spisu, protože pokud by listiny byly založeny jiným způsobem, byl by o tom učiněn záznam do spisu, podle obžalované samosoudkyně manipulovala se spisem, podle obžalované tak důkazy založené na čl. 527 až 548 byly získány nezákonně a jsou procesně nezpůsobilé. Obžalovaná namítla porušení práva na spravedlivý proces a na právo na přípravu obhajoby. V této části v podstatě opět opakuje argumentaci předchozí. Doplnila, že kvalifikované vyjádření k faktuře (čl. 548 – kterou ovšem již v předchozí argumentaci obžalovaná posuzuje jako nezákonný důkaz) obnáší mimo jiné kontrolu zaúčtování této faktury v hlavní knize, což není reálné a možné provést v rámci hlavního líčení, je třeba v té souvislosti vyžádat odbornou radu daňových poradců a účetních. V té souvislosti pak

namítá, že pokud by měla obhajoba možnost se s důkazem seznámit, mohla by v hlavním líčení nepravdivost namítnout a prokázat v hlavním líčení. Podle obžalované však soud nezákonně a svévolně opatřil tento důkaz den před hlavním líčením a odepřel obžalované možnost se na hlavní líčení připravit a hájit se. Nicméně na druhou stranu obžalovaná argumentuje, že pokud by snad odvolací soud chtěl vzít v úvahu vysvětlení samosoudkyně, kde vysvětluje, že důkazy opatřila popsáním způsobem z důvodu časové nouze, upozorňuje obžalovaná, že na zajištění důkazů byl dostatek času od posledního hlavního líčení předtím. Obžalovaná opětovně přímo označila postup samosoudkyně za zvlášť, jejímž jediným účelem bylo odepření možnosti obžalované seznámit se s důkazy a mít možnost se k nim kvalifikovaně vyjádřit. Dále obžalovaná namítá, že jednatel F. v přípravném řízení vypovídal opakovaně a patrně bez předvolání, namítá, že není v záznamech podaných vysvětleních uvedeno, zda se dostavil na předvolání apod., namítá, že se scházel po prvotním výsledku výlučně s policistou P., protokol neobsahuje otázku, k čemu má svědek vypovídat, namítá bohatou komunikaci svědka s policistou, čímž tak komunikoval se svědkem, jehož výslech byl podle obžalované v té době opakovaně obhajobě odepřen, dále namítá, že svědek před hlavním líčením nabízel obžalované zastavení trestního stíhání, pokud uhradí způsobenou škodu, čímž se tedy pokoušel měsíc před hlavním líčením obžalovanou vydírat tím, že měl dávat najevo, že disponuje možností trestní stíhání zastavit. Obžalovaná namítala, že po prvním výsledku se svědek F. zúčastňoval dalších hlavních líčení jako veřejnost, podle obžalované se pokoušel ovlivňovat svědky dosud nevyslechnuté, na což podle obžalované měla upozornit sama svědkyně T. (ta jen popsala, že když obdržela předvolání, jména na předvolání jí nic neříkala, netušila, o co jde, svědek F. jí řekl, že si ji předvolali k soudu, aby přišla vypovídat – co spatřuje obžalované v takovém jednání za ovlivňování svědků dosud nevyslechnutých, není vůbec zřejmé). Opětovně obžalovaná argumentovala komunikací samosoudkyně s paní M. a svědkem F. (ostatně, odvolání obsahuje opakovaně stejnou a neustále se opakující argumentaci, jen jinak formulovanou). Podle obžalované se soud nevypořádal s výpovědí svědka F. V další části pak obžalovaná obsáhle řeší otázku způsobu vedení účetnictví poškozenou společností, zejména se zabývá hlavní knihou, namítá mimo jiné, že je nelogické, pokud ihned po zjištění schodku za celý měsíc nebyla přivolána policie. Namítá nesprávnost dokladů předložených poškozenou společností, namítá, že bylo s dokumenty manipulováno (patrně míněno, že byly padělány či upraveny ve prospěch poškozené). Obžalovaná dále ve svém odvolání argumentuje tím, že svědek F. zastrašoval obžalované, oslovoval nevyslechnuté svědky a manipuloval účetní doklady předkládané policii. Obžalovaná jednání svědka označila za manipulace s důkazy, namítá, že svědek F. upravoval sjetiny z účetnictví, nesouhlasily doklady, transakce, zaúčtování v systému Pohoda, svědek patrně dodatečně část transakcí do systému zadal. Obžalovaná namítá překrucování důkazů v rozporu s jejich obsahem. Obžalovaná dále činí závěr, že soud I. stupně je nekompetentní, nerozumí účetnictví nebo manipuluje s důkazy v neprospěch obžalované. Soud podle obhajoby hrubě odbyl návrhy obhajoby, aby bylo provedeno dokazování ve vztahu k částce 75 315 Kč, odmítl zajistit účetnictví poškozené společnosti. Namítá, že soud překrucuje výpověď svědkyně K., pokud konstatuje, že její výpověď nepotvrzuje neprůkaznost vedení účetnictví. Nejasný je výrok o vině, neobsahuje-li výčet účetních dokladů, jimiž je prokazována vina obžalované.

6. Navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl tak, že se obžalovaná ý zprošťuje obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, případně aby věc odvolací soud vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
7. **Obžalovaná C.** nesouhlasí s rozsudkem, setrvává na své nevině, kterou potvrzuje i předchozí (zprošťující) rozsudek. Uvedla dále, že rozsudek a celé jednání přeposlala i na soud pro lidská práva do Francie, a to z důvodu vyhrožování soudkyně a zastrašování za použití její nezletilé dcery, dosud jí nebylo doručeno vyjádření ani omluva za jednání soudkyně, žádá, aby další jednání vedla předchozí soudkyně, namítá podjatost soudkyně vůči její osobě, nesouhlasí s vyjádřením soudkyně, že pokud by měla soudit na základě důkazů, tak nikoho neodsoudí, namítá, že to je

firma xxx, kdo má nepořádek ve svém účetnictví. Žádala též o ustanovení obhájce, nenechá si nikým vyhrožovat její nezletilou dcerou.

8. **Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláními napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Odvolací soud shledal, že odvolání obžalovaných nejsou důvodná.**
9. Ve věci již jde o rozhodnutí druhé v pořadí. Nejprve bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 18. 6. 2019, jímž byly obě obžalované podle § 226 písm. c) tr. řádu zproštěny obžaloby.
10. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2019, sp.zn. 9 To 245/2019, byl rozsudek soudu I. stupně podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc soudu I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud rozsudek zrušil s ohledem na skutečnost, že se soud I. stupně tehdy vůbec nevypořádal s provedenými důkazy, vycházel pouze a jedinečně z obhajoby obžalovaných, ačkoliv ta byla vyvrácena ostatními provedenými důkazy.
11. Následně pak soud I. stupně rozhodl nyní odvoláními napadeným rozsudkem.
12. Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. V hlavním líčení byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obviněného/obžalovaného na obhajobu, a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud provedl všechny dostupné důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu. Soud I. stupně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu provedené důkazy vyhodnotil. Odvolací soud neshledává ničeho, co by soudu I. stupně mohl vytknout v souvislosti s vyhodnocením provedených důkazů.
13. Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V tomto směru lze konstatovat, že soud I. stupně dostal svému úkolu a dokazování v potřebném rozsahu provedl.
14. Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
15. Nalézací soud se zcela správně vypořádal s jednotlivými provedenými důkazy, zcela správně je vyhodnotil, přičemž, jak bylo uvedeno výše, plně dostal požadavkům uvedeným v ustanoveních § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu.
16. Co se týče skutkových zjištění, jsou zcela správná a odpovídají provedenému dokazování. Nalézací soud se odpovídajícím způsobem s jednotlivými provedenými důkazy vypořádal, formuloval, co provedené důkazy obsahují, a popsal, na podkladě jakých úvah pak dospěl ke skutkovým závěrům, obsaženým ve skutkové větě rozsudku. Hodnocení důkazů je výhradní

doménou soudu nalézacího a odvolací soud není oprávněn do tohoto procesu jakkoli zasahovat. Může tak učinit pouze výjimečně, pokud způsob hodnocení důkazů soudem I. stupně odporuje provedenímu dokazování, pokud je takové hodnocení vedeno pouze jednostranně ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, pokud postrádá logiku, případně pokud by se soud s některými okolnostmi náležitě nevypořádal. Odvolací soud se ztotožňuje se skutkovými závěry soudu I. stupně učiněnými v napadeném rozsudku.

17. K námitkám obžalovaných stran způsobu opatření a zajištění některých z důkazů, lze uvést, že odvolací soud neshledal v takovém způsobu žádného procesního pochybení, které by samo o sobě mohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, ale ani nelze mít za to, že by takto opatřené důkazy byly opatřeny v rozporu s trestním řádem. Ze spisového materiálu vyplývá, že samosoudkyně krátce před konáním hlavního líčení (nařízeného na 21. 11. 2019) dodatečně vyžadovala od poškozené společnosti doplňující doklady. Ty byly zaslány a dodány soudu. Je sice pravdou, že o tom, že tyto doklady samosoudkyně vyžadovala a jejich dodání dojednala telefonicky, aniž by o tom učinila záznam do spisu, to však není skutečnost, která by zcela vylučovala takto pořízené důkazy a listiny využít v řízení jako důkaz. Jak je totiž zřejmé z obsahu protokolu o hlavním líčení ze dne 21. 11. 2019 (viz čl. 563) – jehož obsah v této části není nijak zpochybňován obžalovanými (!), byly tyto (obžalovanými namítané) listiny provedeny k důkazu jejich předložením podle § 213 odst. 1 tr. řádu. Ani obžalované, ani obhájkyň obžalované P. ihned po jejich předložení, respektive ani předtím, než měly být předloženy, nevznesly jedinou námitku, která by směřovala proti způsobu jejich získání, proti době jejich získání. Strany měly možnost se mimo jiné i k nim podle trestního řádu vyjádřit, a to nejen k jejich obsahu, ale zejména (pokud to nyní namítají) k tomu, že byly pořízeny krátce před hlavním líčením, že snad nebyly schopny se s nimi seznámit a k jejich obsahu se tudíž vyjadřovat, ale i k tomu, co namítají, tedy že měly být opatřeny způsobem odporujícím trestnímu řádu, nejen, že nenamítaly tyto okolnosti, ale ani nežádaly jejich přečtení (aby se mohly seznámit s jejich obsahem), ale obě obžalované neměly připomínky. Dokonce následně i proběhla k jednomu z těchto důkazů diskuze, obhájkyň se k němu vyjadřovala, následně se k tomu vyjadřoval i zmocněnec poškozené společnosti (mimočodem se zcela racionální námitkou, že je třeba se zabývat předmětem obžaloby a nikoli námitkami obžalovaných nesměřujícími k meritu věci). Pokud tedy obžalované nyní namítají výše uvedené, nelze s jejich námitkami souhlasit. Je třeba mít za to, že obžalované měly možnost tyto námitky vznést bezprostředně ihned přímo v hlavním líčení, a obžalovaná P. byla dokonce zastoupena obhájkyň, která by jistě v takovém případě proti nyní namítanému porušování práv obžalované zasáhla. Ostatně, o tom, jak byly listiny žádány, byl dodatečně pořízen úřední záznam, z něhož vyplývá, že se na jejich opatření podílela asistentka soudce. Lze sice souhlasit, že takový záznam měl být do spisu založen bezprostředně po provedení takových úkonů, nejedná se však o pochybení, které by zakládalo nezákonnost takto opatřených a provedených důkazů. Námitky, že z komunikace je zjevné, že se samosoudkyně „dobře zná“ se zpracovatelem zprávy a že je zjevné, že tyto materiály byly předávány při osobním setkání, protože jinak to vysvětlit nelze, jsou pouhé spekulace. Nelze souhlasit s obsahem námitky, pokud je namítáno porušení rovnosti stran v řízení, vyžadovala-li samosoudkyně příslušné listiny po poškozené, pokud s poškozenou komunikovala a neučinila o tom záznam do spisu. Již bylo uvedeno výše, že samotný fakt, že nebyl bezprostředně do spisu učiněn záznam o provedení toho kterého úkonu, nelze považovat za takové pochybení, které by bylo možno považovat za vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Další odvolací námitky procesního rázu směřovaly proti postupu samosoudkyně v souvislosti s vyhlášením a odůvodněním rozsudku. Jednak bylo namítáno nesprávné protokolování, že po přerušení hlavního líčení je prováděn diktát s ohledem na závadu nahrávacího zařízení, že tato informace v hlavním líčení nezazněla, dále že nebyl rozsudek při vyhlášení diktován, stejně tak nebylo diktováno ani jeho odůvodnění. V této části se odvolací soud s částí námitek ztotožnil. Vzhledem k tomu, že zvukový záznam z hlavního líčení ze dne 21. 11. 2019 neobsahoval část následující po přerušení hlavního líčení za účelem přípravy a vyhlášení rozhodnutí, odvolací soud si od Obvodního soudu pro Prahu 5 vyžádal oficiální cestou

informaci o tom, zda byla hlášena uvedeného dne závada na nahrávacím zařízení a současně, pokud existuje, i zvukový záznam z té části hlavního líčení, která zahrnovala vyhlášení a odůvodnění rozsudku. Ze zprávy Obvodního soudu pro Prahu 5 vyplynulo, že se v uvedeném období záznamy o závadách nahrávacích zařízení nevedly, nicméně byl opatřen zvukový záznam z uvedené části hlavního líčení a byl odvolacímu soudu poskytnut. Bylo tak ověřeno, že po přerušení hlavního líčení nebyla konstatována žádná závada na záznamovém zařízení, hlavní líčení proběhlo standardním způsobem, nebyl prováděn diktát. V té souvislosti v dalším souběžně vedeném řízení o námitkách proti protokolaci bylo Městským soudem v Praze zrušeno usnesení, jímž byly soudem I. stupně námitky proti protokolaci zamítnuty a soudem I. stupně bylo uloženo, aby o věci znovu rozhodl s tím, že bude třeba pochybení napravit. Lze tedy souhlasit s námitkami obžalovaných, že protokol v uvedené části, tak jak je založen ve spisu, neodpovídá skutečnosti. Jedná se o pochybení, avšak nikoli takového rázu, aby byly opět naplněny podmínky pro postup podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, neboť se nejedná o závažnou vadu řízení jako takového. Zejména za situace, kdy je k dispozici zvukový záznam z této části hlavního líčení a je tak možno jej v řízení plně využít. K námitkám, které směřovaly proti postupu samosoudkyně při vyhlášení a odůvodňování rozsudku se Městský soud podrobně vyjádřil ve svém dalším rozhodnutí ve věci stížnosti obžalovaných proti usnesení, jímž samosoudkyně rozhodla, že není vyloučena podle § 30 odst. 1 tr. řádu z vykonávání úkonů trestního řízení. Odvolací soud na tomto místě nebude opakovat v usnesení ze dne 30. 4. 2020, sp.zn. 9 To 122/2020, podrobně rozváděné argumenty, pouze konstatuje, že poslechem zvukového záznamu z hlavního líčení, zejména i té části, která následovala po přerušení hlavního líčení, a která zahrnuje jak vyhlášení, tak odůvodnění rozsudku, nebylo zjištěno nic, co by zakládalo důvody k vyslovení podjatosti samosoudkyně ve vztahu k obžalovaným, a které by tudíž mohly vést k eventuálnímu zrušujícímu rozhodnutí ve věci. Jak bylo konstatováno v samostatném rozhodnutí Městského soudu v Praze, velká část námitek obžalovaných byla pouhými spekulacemi, v některých částech nepodloženým útokem proti samosoudkyni, když bylo ověřeno, že v uvedených částech tvrzení obžalovaných vůbec neměla oporu ve zvukovém záznamu. Podstatná část odvolacích námitek pak směřovala proti skutkovým závěrům soudu I. stupně, zejména podstatná část námitek směřovala proti způsobu vedení účetnictví poškozené společnosti, k výpovědi svědka F. (jednatele) a proti listinám opatřeným soudem I. stupně. S těmito námitkami se odvolací soud neztotožnil. Ostatně již v průběhu hlavního líčení bylo zmocněncem poškozené společnosti zcela příhodně namítnuto k požadavkům obhajoby na podrobné zkoumání a prověření účetnictví poškozené společnosti, že je třeba se zabývat předmětem obžaloby. Odvolací soud se plně ztotožnil s argumentací nalézacího soudu stran vyhodnocení skutkových zjištění, obhajoby obžalovaných. Argumentace nalézacího soudu je velice podrobně rozvedena na stranách 14 až 19 odůvodnění napadeného rozsudku. Nalézací soud se zabývá na jedné straně tvrzeními obžalovaných, na straně druhé pak tvrzeními svědků, kteří jejich obhajobu vyvrací, podrobně se také zabývá otázkou, do jaké míry pro vlastní posouzení skutkových zjištění má obhajobou opakovaně požadované opatření a přezkoumání kompletního účetnictví (i minimálně jen za uvedené období) poškozené společnosti, přičemž zcela správně dospěl k závěru, že pro účely tohoto řízení takový důkaz nemá zásadní význam – viz závěr, že „...chybějící částka byla zcela logicky počítána prostým součtem částek placených v hotovosti na recepci, jak byly zjištěny ze systému Hobosoft podle dokladů vystavených obžalovanými, po odečtu hotovosti vydané zaměstnancům oproti schváleným stvrzenkám a hotovosti ve výši 41.000Kč předané sv. F. Ani vyžádáním kompletního účetnictví poškozené společnosti by tyto závěry stěží doznaly změn.“ Pro zjištění škody je zásadní úvaha soudu I. stupně, že součet částek na dokladech vystavených za platby ošetření provedené v hotovosti (čl. 161- 200) činí částku 148 437 Kč, která měla být za uvedené období přijata do pokladny v hotovosti. Odečtením částky 41 000 Kč (což představuje hotovost předaná svědkovi F.) a částky 15 397 Kč (tedy proplacené doklady svědkovi S. a další výdaje z pokladny oproti dokladům - čl. 219-253) tak částka 92 040 Kč představuje právě částku schodku, tedy chybějící hotovosti z pokladny. Soud správně vycházel ze svědeckých výpovědí, které podrobně rozvádí,

pokud tyto vyvracely obhajobu obžalovaných. Je totiž třeba upozornit na skutečnost, že to byla právě činnost obžalovaných, které od počátku vedly pokladny nesprávně, nesprávným způsobem zaúčtovaly platby od klientů, což v podstatě velice záhy odhalila svědkyně K., účetní. Podstatu tohoto nesprávného vedení pokladny soud podrobně popsal ve svém odůvodnění. Tato pochybení bylo nutno napravit a odstranit. Pro posouzení výše chybějící částky byly podkladem účetní doklady vytištěné ze systému Hobosoft. Počáteční stav pokladny byl zaznamenán protokolem ze dne 12. 1. 2018, uvedeného dne byla sv. P. spočítána hotovost nacházející se v pokladně recepčních, a to za přítomnosti obžalované P., jež tento protokol stvrdila svým podpisem (bylo tomu tak při příležitosti ukončení pracovního poměru sv. H.), přičemž pokladna byla poté již v držení pouze obžalovaných. Podle odvolacího soudu soud zcela správně konstatoval, že je pro posouzení viny obžalovaných nerozhodné, že nebyla prováděna inventura, a to ani později a že snad tento počáteční stav neodpovídal stavu uvedenému v systému Pohoda – modulu pokladna, když zdůraznil, že podstatou hodnocení trestní odpovědnosti obžalovaných a zjištění tzv. schodku je zjištění chybějící částky hotovostních peněz, k čemuž postačuje, je-li zjištěno na počátku, kolik hotovosti fakticky bylo v pokladně při odchodu sv. H. a stav hotovosti následně. K modulu Pohoda se vyjádřila rovněž svědkyně P., ředitelka xxx xxx xxx. Uvedla, že systém Pohoda je jen pokladní kniha, která nemá žádnou souvislost s vybranou hotovostí, byla to jen evidence pro obžalované toho, aby měly kontrolu, kolik mají peněz v pokladně, přičemž nijak nesouvisí se skutečným stavem v pokladně, slouží tomu, kdo peníze vybírá, že si může vést papírovou pokladní knihu, nebo si to může vést v Excelu případně si to může zanášet do systému Pohoda, a výhodou toho je, že když tam zadá správně hotovostní doklady, tak systém spočítá, kolik má mít hotovosti v kase., je to jen čistě kontrola, kolik má mít v ten den v pokladničce hotovost. Nesouvisí to s tím, co je zaúčtováno. Do systému Hobosoft zadávali údaje lékaři, stvrzenky však tisknou recepční, v lednu vystavovaly doklady obě obžalované a slečna H. a někdy i svědkyně P. Lze odkázat, resp. citovat konstatování nalézacího soudu: „Není přitom rozhodné, co je uváděno v pokladní knize v systému Pohoda, jaké byly uváděny stavy pokladen A, B, když zjištění výše chybějící částky s tím nijak nesouvisí. Ostatně jen stěží by šlo při počítání schodku vycházet ze záznamů, které prováděly právě obžalované, když tyto tak činily prakticky od počátku nesprávně, jestliže v rozporu s pokyny zapisovaly do pokladny v systému Pohoda i platby klientů platebními kartami. Zápisy v systému Pohoda – modulu pokladna pak sehrály svou roli fakticky pouze v tom, že díky nesprávně vedeným záznamům obžalovanými účetní detekovala chybu a došlo tak ke zjištění nesrovnalostí v pokladně recepčních. Nemá ani žádný vliv, pokud byly tyto nesprávně vedené záznamy v pokladní knize posléze účetní opraveny a pokud snad po nějaké krátké období obžalované do tohoto systému nemohly údaje zapisovat. Ostatně mohly si po tuto dobu vést vlastní evidenci alespoň prostým písemným zapisováním přijaté hotovosti od klientů a hotovosti vydané zaměstnancům oproti schváleným dokladům, a zjevně tak učinit měly, jestliže správnému vedení evidence pokladny v systému Pohoda neporozuměly.“ Z provedeného dokazování pak vyplývá, že to byly obžalované, které své pracovní povinnosti neplnily řádně, když nevedly řádnou evidenci hotovostní pokladny, zadávaly data nesprávně, správně soud I. stupně poukazuje na paradox, že obžalované poukazují na nesrovnalosti v záznamech, ačkoliv tyto nesrovnalosti způsobily právě ony dvě. Jak je zřejmé z provedeného dokazování, v průběhu doby byla postupně upřesňována konečná výše schodku v pokladně, podle toho, jak byly ve společnosti postupně zajišťovány další a další doklady, které obžalované zakládaly na různých místech. Ohledně oběma obžalovanými namítanými výběry hotovosti dalšími osobami, nelze mít za to, že by soud I. stupně nesprávně vyhodnotil věrohodnost svědka F., když je zřejmé, že jeho výpověď v základu je podpořena dalšími svědeckými výpověďmi. Obhajoba obžalovaných v tomto směru nebyla potvrzena svědeckými výpověďmi. Správně bylo poukázáno nalézacím soudem, že nemůže obhajoba v tomto směru obstát, protože to byly právě obžalované, které vedly pokladnu a které musely, pokud by vedly tuto řádně, včas zjistit chybějící hotovost, natož, pokud pracovaly jako recepční obě a pokladnu si měly předávat. Obžalované obdržely své vlastní přístupové údaje do obou systémů, a to nejpozději od 15. 1. 2018, přičemž od tohoto data tiskly

doklady o platbě pro klienty pod svými přihlašovacími údaji. Nebylo prokázáno, že by jiné osoby tiskly doklady o provedených platbách v hotovosti pod přihlašovacími údaji obou obžalovaných v uvedeném období, když ve společnosti každý disponoval svými přihlašovacími údaji. Doklady o platbách tiskly obžalované z pozice recepčních, lékaři od pacientů nepřijímali hotovost za provedené ošetření. Svědci uvedli, že doklady vystavovaly recepční, a pokud snad doklad vystavil někdo jiný, učinil tak pod svými přihlašovacími údaji. V dalších podrobnostech pak lze již odkázat na podrobné a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku. Nalézací soud zcela správně odmítl vést další obsáhlé dokazování směrem, který by nemohl vést ke zjištění pro skutková zjištění podstatných skutečností. Bylo právě snahou obhajoby odpoutat pozornost od podstatných okolností případu.

18. Skutková zjištění jsou tedy zcela správná. Dokazování bylo provedeno v potřebném rozsahu a nebylo třeba, aby byly prováděny další, zejména obhajobou navrhované důkazy.
19. Správnou byla shledána i právní kvalifikace, která je v napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodněna, odvolacímu soudu nezbyvá, než na toto odůvodnění v dalším odkázat.
20. Správnými byly shledány rovněž i výroky o trestech. Nalézací soud se otázkou druhu a výměry trestů pečlivě zabýval a nezbyvá než i s touto argumentací souhlasit. Proto i v této části v podrobnostech odkazuje na tam rozvedenou argumentaci. Snad jen pro doplnění, protože obžalovaná C. rovněž v rámci námítky podjatosti vůči samosoudkyni namítala, že jí bylo ze strany soudkyně vyhrožováno její nezletilou dcerou, pobytem ve věznicí Pankrác, a dále, že soud se zabýval v rozporu se zákonem s její trestní minulostí, když je zřejmé, že se obžalovaná ohledně předchozích odsouzení osvědčila a tudíž nelze k těmto odsouzením přihlížet, lze jen uvést, že soud I. stupně k těmto odsouzením správně nepřihlížel z hlediska přitěžujících okolností, avšak zcela správně, v rámci posouzení otázky ukládání trestů oběma obžalovaným, při srovnání osob obžalovaných a jejich trestní minulosti, uvedl, že je třeba odlišit osobu, která doposud nebyla vůbec soudně trestána, od osoby, která, ač nyní stíhána pro majetkovou trestnou činnost, dopustila se v minulosti rovněž majetkové trestné činnosti, natož dokonce stejného charakteru. Uložené tresty v případě obou obžalovaných odpovídají všem zákonným hlediskům, nelze je považovat za nepřiměřeně přísné. Podle odvolacího soudu dokonce lze mít za to, že ve prospěch obžalovaných soud I. stupně neuložil obžalovaným v rámci podmíněného trestu, aby podle svých sil uhradily trestným činem způsobenou škodu, ač by takové uložení přiměřené povinnosti podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku mělo být v případě ukládání podmíněných trestů pravidlem.
21. Správným a odůvodněným shledal odvolací soud i výrok o náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr. řádu. Tento má základ ve výroku o vině. Rovněž tak byl shledán správným i výrok podle § 229 odst. 2 tr. řádu. Oba výroky byly odpovídajícím způsobem odůvodněny.
22. **Odvolání obžalovaných byla proto jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnuta.**
23. Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalované Coufalové, která byla řádně a včas k tomuto veřejnému zasedání vyzvána, avšak bez řádné omluvy se nedostavila. K žádosti obžalované, aby jí byl ustanoven obhájce, lze uvést, že důvody nutné obhajoby nebyly splněny, a není tudíž důvod k ustanovení obhájce z úřední povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze

prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 7. května 2020

JUDr. Pavel Benda, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Rajčová.